

Adalet Mülkün Temelidir 1

– Bayram KAYA · 17 Haziran 2017

El, sahibi olduğu mülkü sayesinde takdir ve kader kavramlarıyla birlikte bizim üzerimize öğrenilmiş çaresizliği enjekte eder. Bununla kalmaz insanın emeğine, insan bilincine yabancılaşması üzerindeki kaybettirme korkusu olan rızık, nasip kavramıyla üzerimize-üzerimize gelir. Yani El sistemi hep bizim kaybetmemiz üzerine sarmalayışı inşa etmekle; adaleti de buna göre inşa eder. Şu halde El'in adaleti bize kaybetme korkularımızı öğrenmemizdir.

El, girdiği bu yolla; tüm kötülüklerin inşacı olmasıyla birlikte hep kötülüklerle maruz kalmamızdaki çaresizliğe hitap eder. Kendisini bizdeki bu kaybetme korkusu üzerine bina eder. İmgelerle de bunu kontrol eder. İmgeler somuttan soyuta ve soyuttan somuta doğru olmakla yerine göre bir kullanımdır. El'e göre olur adalet kavramı bunlardan biridir. Oysa herkese göre olukla kaybetmeme olan adalette vardı. El'in ilahi döneme göre kaybettiren bir süreç olması nedeniyle El kendine "Ben El Adl'im diyordu. Oysa ilahi dönem, kendisine; adil olup olmamayı söyleme gereği bile duymuyordu.

Çünkü ilah adaletsiz olur yansıma durumlarına izin vermiyordu. El adaletsiz durumlara izin verdiği için "adilim" deme gereği duyuyordu. Biz; nasip, rızık, kader, takdir diyen El süreçleri dağılımlı öğrenilmiş çaresizliğimize bakarak; "herkesin ortak kullanımlı emeğinin toplumsal güç üzerinde paylaşımlar yapmasına bakarak; herkese göre olur ihtiyacın temin edilir olduğu dönem duruma, adalet diyorduk. Yani aslan olmayan insana, aslan dememiz gibi adalet olmayan adaletsizliğe de adalet deyip aslında adaletsizlik üzerine yeni adaletsizliklere neden olur on binlerce tez yazmakla; tezlere adalet diyorduk. El ile göze sürülmekle çekilen şey illüzyondu. İllüzyon emekler denkleşmeli eksen üzerinde toplumsal gücün kullanımı olan adaleti; mülkün temeli yapmakla, El göze ve akla illüzyon yapıyordu. El illüzyonu bu mantık içinde insanın düşünmesini öğretilmiş çaresizlikle de iğdiş ediyordu.

Neydi El mantığı? Adaleti mülkün temeli yapmaktı. Mülkte lütuf ve ihsanlarda bulunmakla kulluğun sadakatini ortaya koymaktı. Öğreti ve öğrenilmiş çaresizlik bu cümlelerin adım adım açılımı içinde olacaktı. Ne var ki sadakati durumlar, bıçağın kemiğe dayandığı yerde nankörlüğe dönüşüyordu! El "insanlar nankör oldular" diye kulun nankörlüğüne köpürür oluyordu.

El takdiriyle oluşan yoksullaşma süreci; El gibi olmanın varlıkla olma sürecine dönüşmesiyle isyanlar oluyordu. El bu asiliğe barbar bağıırıyordu. Bu tür El anlayışlı nankörlüğe ve isyanlara karşı El'in, kendi varlığını ve kendi El mülkünü koruması için adalet gerekiyordu. El'e göre asilik olan süreç; kullara göre kutsal isyandı. Özgürlüktü. Adam olmaktı.

El adaletle mülkünü ve statüsünü korurken; kullarda adaletsiz olmakla El'e kaptırdıkları emek güçlerini kıymık-kıymık alıyorlardı. Bu durumda kul; gasptaki kendi emek gücüne saldıran emekçiydi.

Adalet, hiçbir zaman kendilikten adalet olur bir durum ve gerçekleşme değildi. Adalet, El'e göre olur anlayışla ortamdaki sömürüyü meşru eden kâr düzeniyle dizayn etmektir. El'e göre olur anlayış neydi? Kuralar çekilmişti. Çekilen iradi kuraya göre kimi mal mülk sahibi olmuştu. Kimi de mal mülk sahipleri içine kul olmakla, efendinin malı mülkü olmuştu. Yani "insana nasipten fazlası yoktu" Bu kaybettirme olan tam bir öğrenilmiş çaresizlikti. Çaresizliği öğrenir kul olur anlayış içindeki adaleti de adalet yapan

ölçme değerlendirmeler bize skala olmuştu! Zenginliğin ve yoksulluğun bir kader işi olmakla, El takdiri olmasına inanmak, çaresizliğin kendisiydi.

İnanmak yetmezdi. Bunları her değer yargılı inşa temeline ritüel ve eylem oluşla oturtmak gerekirdi. İnsan rızık için çalışıyordu. Rızka şükredilmeliydi. Ritüelleriniz bile varlıklı veya yoksul oluşunuz üzerine oturuyordu. Yani El mantığı üzerine oturuyordu. Sadaka verip, kurban kesip; öte dünyasını ihya etmek fakirin işi olamazdı. Veren el alan elden üstündü. Hamiyetli hayırsever(!) yurttaşlık vs. zenginin işiydi. Adalet te bu mülkün temeliydi. Nankörle, isyanlar; El'in kendi kusurlarından kaynaklıydı. El'in adalet dediği anlayış adaletsiz süreçlere kapı aralar olmanın yol süreçleriydi. İnsanlar kendi emek ürünlerine doğrudan sahip olup; kendi emek ürünlerini yemeleri yerine; El takdiri üzerinde rızık yemeleriyle El'in lütfuna karşı (!) nankör olmuşlardı.

Yine insanlar El'in yaptığı lütuflar da ve El'in devletli olma sırrının içinde, kendi emekleri olduğunu görmeye; emeğine sahip çıkmak istemesi de, El'e isyan olukla söylendi. Yerildi. Azma oluşla söylediği bu uyanış zulme uğratıldı. Yetmediyse bu uyanışa (nankörlüğe) cehennem gösterildi.

"Adalet mülkün temeli"ydi. Yani adalet sizi fakir yapma üzerinde, El mülkünü korur olmanın sert bir hükmüydü. Böyle olunca da adalet sizi; El mülküne karşı (mülke karşı) nankör olmaktan koruyordu.

Emeklerinizin yürütülmesiyle El olan mülk sahipliğine karşı sizi, isyan etmekten korumanın temeliydi! Koruyamazsa sizin hırsız, servet düşmanı olmanızla adalet size gereğini yapıyordu.

Kimlerin neyi temsil ettiklerini bilmezseniz tecavüze uğradığınızda bir kerecik olmakla bir şey olmaz demeyi de anlayamazsınız. Çünkü tecavüz olan yer mülk durumu kapsamında olmadığı için bu şekilde yorumlanması El adaleti içinde vardı. Ya da siz tecavüzcünüzle evleniyordunuz.

Hiç hırsızıyla mal mülk ortaklığı (evliliği) kuranı gördünüz mü? Siz bir kere banka soymakla, ilk kez yalı soymakla makul ve mazur görülen duydunuz mu? Siz bir kereliğine bir dilim baklava çalarsanız; yarın baklavayı tepsiyle çalacağınız için yaptıklarınızda size had (El hakkı olan ceza) vardı.

Kendi emek gücünüze sahip çıkma isteği, servet düşmanlığına çıkıyordu. Bunda anlaşılacak bir şey yoktu. Servetin kaynağı, sahip çıkamadığınız kendi emek güçlerinizdi. El servetinin temeli olan emek gücünüzdü. Siz bu emek gücünüzü El'den istemekle; El'in elindeki rızık verme kozunu El'in elinde almış oluyordunuz. El'in kızdığı buydu. El bunu doğrudan söyleyemezdi. El kendisine göre yaptığı mülkü had ile kutsadı. Sizi de kutsal kıldığı servetinin düşmanı olmanızla suçlar. Bu gerçek ancak böyle söylenirdi. Adalet mülke göreydi. Yani adalet mülk sahibi seyitler, mülk sahibi meliklere vs.ye göreymiş. Daha açığı adalet servet sahibi zengine (El'e) göreymiş. Sizlerin can mal tasallutlarınızı koruma algısını veren adalet tümünden El'in ortaya koyduğu düzensizliğin kendisidir. Yani El'in düzensizliğinin süreç içinde kesikli ve sürekli olmasıyla sizin de her tür gaspa, darba, can mal tasallutlarına duçar olmanız kaçınılmazdır.

Yani El adaleti, zenginlere serveti olası kılarken; bozduğu düzensizlik içinde sizlere de sürekli can mal güvensizliği olmanın adaletsizliğine de; adaletle olacaktır. Altı bin yıllık biçimlenmenize (format atılma sürecine) damga olan bu düşünme mantığı içinde çoğumuzun bu konuyu anladığı kanısında değilim. Adalet kendilikten doğada olan bir ölçüye göre gerçekleşme değildi. Adaletin nasıl olması gerektiğini eğer iradi iseniz sizler belirler oluyordunuz. Yani siz derken, mal-mülk ve irade sahibi olan zenginler belirliyordu. Şöyle söyleyeyim. Adalet insan etkimeli sistem içindeki düzenleyen süreçlerin izanımıza temel olmasına göre adalet olurlar.